

[Ragnhild Andersen.]

Den højtærede socialminister hævder, at det af os fremsatte lovforslag har tekniske mangler. Det kan godt være. Men hvis det ifølge folkeforsikringsloven af oktober 1956 ikke tilkommer en mand at få ventetillæg, så er det efter vor opfattelse mere end en teknisk mangel, for der står tydeligt i overgangsbestemmelsen — nu glemte jeg desværre at tage loven med herop — der står tydeligt i overgangsbestemmelsen, at tilgangsalderen i perioden indtil den 1. april 1959 uanset bestemmelsen i § 39, stk. 1, vil være de to år højere inden for dette spænd af år, altså indtil 1. april 1959, og der står tydeligt i stk. 5, at efter 1. april 1960 udbetales ventetillæg for dem, der har ventet i 2-5 år, med de beløb, der gjaldt før den 1. april. Enhver, der læser det, kan kun opfatte det således, at de, der kommer ind i overgangsperioden som berettigede fra det 65. år, også må være berettiget til ventetillæg, når de venter i 2 år. Jeg må bede udvalget rette denne brist, for det kan ikke være rigtigt, at man laver love, som ikke alene har tekniske mangler, men også mangler som denne og i hvert fald udviser den svære mangel, at de forstås forkert, fordi de ikke er ordentligt udtrykt.

Til ministeren vil jeg gerne sige, at jeg lader mig ikke skræmme af, at gennemførelsen af det forslag, vi har fremsat, vil koste 300 mill. kr. Vi har i kassen et overskud på over 1 milliard kr., og vi har haft et stort overskud i de senere år. Vi har mulighed for at gå den vej, jeg allerede har omtalt. Vi har gamle mennesker, der ikke kan klare sig på betryggende vis for deres pensioner, fordi disse er for små; så kan det ikke nytte, at vi kommer den 1. april og siger: nu skal I have del i velstanden, nu giver vi jer de 8 kr., vi tog fra jer den 1. oktober, da I måtte afgive en dyrtidsportion. Det er i virkeligheden det, man gør, og det kan ikke være at fordele velstandsstigningen. Mit parti lader sig ikke skræmme af en udgift på 300 mill. kr., der kan blive til gavn for en stor gruppe i vort samfund, nemlig sliderne, der har skabt vort samfund og gjort det rigt, og for hvem vi har pligt til at sørge for en betryggende alderdom.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Mørk: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Da der foreligger indstilla-grupperne, skal jeg allerede i indeværende møde lade foretage valg af det udvalg, som det nu blev besluttet at nedsætte.

Man gik altså til:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring i lov om invalide- og folkepension og lov om pension og hjælp til enker m. fl., samt om en særlig ydelse til invalide- og folkepensionister m. fl.

Valgt blev: *Mørk, Kaj Andresen, Bladt, Hjortnæs, Evald Kristensen, Th. Mikkelsen, Edel Sawnte, Else Zeuthen, Ayoë Herbøl, Henry Christensen, Søren Andersen, Holmberg, Jørgen Krogh, Lorentzen, Asger Jensen, Erna Sørensen og Poul Sørensen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning angående Danmarks ratifikation af overenskomsten af 26. januar 1960 om Den internationale Sammenslutning for økonomisk Udvikling.

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 73, fremsættelsen i tidenden sp. 30).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den under punkt 6 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om udstedelse af statsforskrivninger til Den internationale Sammenslutning for økonomisk Udvikling.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 71, fremsættelsen i tidenden sp. 35).

Sagerne sættes til forhandling.

Per Hækkerup: På mit partis vegne skal jeg anbefale det høje ting at tiltræde de to forslag, der her foreligger.

Det forekommer os at være glædeligt, at man inden for Den internationale Banks medlemskreds har kunnet enes om at forstærke indsatsen for økonomisk hjælp til befolkningerne i de såkaldte underudviklede lande. Der er ingen tvivl om, at både ud fra et humanitært synspunkt og ud fra et politisk og økonomisk synspunkt er det en rigtig foranstaltning, at man prøver på at ophjælpe erhvervslivet i de såkaldte underudviklede lande. Jeg vil også pege på, at på lang sigt er der ingen tvivl om, at forudsætningen for at bevare en varig fred må være den, at de sociale og økonomiske modsætninger mellem forholdene i de mere velstillede lande og de såkaldte udviklingslande, der har en særlig lav levestandard, søges udjævnet.

Man kunne måske spørge sig selv, om det ikke havde været tilstrækkeligt, om man havde nøjedes med at forøge de midler, der stilles til rådighed gennem Den internationale Bank og det dertil knyttede Internationale Finansieringsinstitut; men som det påpeges i motiveringen for forslaget, er de hjælpeydelse, der er behov for i udviklingslandene, af en så varieret karakter, at kravene ikke har kunnet tilfredsstilles, hverken af Den internationale Bank, der virker under almindelige bankmæssige forhold, eller af Det internationale Finansieringsinstitut, som i særlig grad sigter på at fremme investeringen i private virksomheder. Derfor er det hensigtsmæssigt, at man opbygger et nyt fond, der har til formål at yde støtte til medlemsstaterne, selv om almindelige bankmæssige forudsætninger ikke i de enkelte tilfælde måtte være til stede.

Jeg vil også gerne sige, at jeg opfatter det forslag, der her er fremsat, som et udtryk blandt flere for den tilkendegivelse, der fandt udtryk i åbningstalen — som vi får lejlighed til at debattere om et par uger — idet den høje regering gav udtryk for sin vilje til, at Danmark skulle yde mere i det internationale hjælpearbejde. Det kan ikke være udtømmende, det, vi hidtil har gjort, selv om vi med en vis tilfredsstillelse kan pege på, at Danmark i forhold til befolkningstallet yder en rundelig hjælp, som

ligger i toppen af, hvad de lande, der præsterer økonomisk hjælp, yder. Vi kan alligevel ikke erklære os tilfredse hermed, og jeg synes, det er godt, at regeringen har bebudet, at vi også fremover får forelagt forslag til yderligere forstærkelse af denne indsats. Jeg tror ikke, man tilstrækkelig stærkt kan vurdere betydningen af, at der foretages en virkelig effektiv indsats af de velstående lande på dette felt.

Per Federspiel: På min gruppes vegne kan jeg give tilslutning til forslaget til folketingsbeslutning om ratifikation af overenskomsten om Den internationale Sammenlutning for økonomisk Udvikling. Det er utvivlsomt rigtigt, at vi også herhjemme i højere grad er opmærksom på det både politiske, sociale og økonomiske problem vedrørende forholdet til udviklingslandene. Hidtil har alt dette i meget høj grad været baseret på filantropiske betragtninger, men som det rigtigt er fremhævet, har ikke mindst udviklingen i Afrika vist, at disse spørgsmål må gribes an ud fra et ganske anderledes realistisk synspunkt. Det er ganske nødvendigt, at vi i de vesteuropæiske lande og de øvrige industrialiserede lande etablerer et nyt forhold til disse lande, der meget nemt, hvis udviklingen skulle gå i en anden retning, kunne blive en trussel for vor fred og en fare for vor økonomiske udvikling.

Den bistand, der hidtil har været ydet, har i mange tilfælde haft et tilfældigt præg, har været placeret på enkelte felter, hvor man har villet yde bistand til disse landes udvikling. Den institution, der nu foreslås, har et mere generelt sigte som en supplerende institution efter de allerede bestående og navnlig til supplerende af Den internationale Banks virksomhed. Fra vor side lægger vi megen vægt på navnlig artikel V i traktaten, der i mange henseender indeholder en uddybning af tanker, der har været fremme, men ikke tidligere har fundet udtryk i nogen traktat. Jeg vil gerne her nævne, at det som et af formålene siges, at sammenslutningen ikke skal stille finansieringsmidler til rådighed, såfremt den skønner, at disse vil kunne tilvejebringes fra private kilder på vilkår, der er rimelige for modtageren, eller såfremt midlerne ville kunne tilvejebringes gennem lån af den type,

[Per Federspiel.]

som ydes af banken. Det vil med andre ord sige, at man tilstræber at træde ind i en normal økonomisk udvikling i disse lande, at man ikke søger at erstatte den private finansiering. Udviklingen af et naturligt forhold mellem den private økonomiske virksomhed i de industrialiserede lande og de opdukkende industrier i de nye lande betragter jeg som et meget væsentligt led i overenskomsten.

En af de vanskeligheder, man hidtil har stødt på, har været, at privatkapitalen har holdt sig tilbage, ikke så meget på grund af den økonomiske risiko ved investering i disse oversøiske lande, som fordi man risikerer politiske overraskelser, konfiskationer, vilkårlig beskatning, særlige foranstaltninger mod firmaer, der er kontrolleret af andre end landets egne indbyggere o. s. v. Det ville være ønskeligt, hvis regeringen også var opmærksom på det arbejde, der her er gjort lige siden 1952 af Europarådets rådgivende forsamling for at påpege den risiko, der var ved at komme for sent med at sikre de fornødne garantier for privatkapitalen efter retningslinjer, der meget minder om reglerne for eksportkreditter. Man ville antagelig ved en solidarisk hæftelse fra de industrialiserede landes side og for den sags skyld også med en symbolsk hæftelse fra de øvrige lande kunne nå frem til mod en meget billig risikopræmie at sikre privatkapitalen mod det, der hidtil har holdt den tilbage i mange af disse lande, hvor de politiske forhold har været usikre.

Vi lægger vægt på, at der, inden lånene ydes fra denne institution, finder en virkelig prøvning sted af sagkyndige bankfolk med hensyn til projekternes økonomiske forsvarlighed. Det er utvivlsomt forudsætningen, selv om det ikke udtrykkelig nævnes — det står indirekte i overenskomsten — at meningen er også at yde lån til private erhvervsvirksomheder i disse lande, som tilfældet i øvrigt har været fra bankens side.

Vi lægger tillige vægt på, at der ikke må knyttes politiske betingelser til disse lån, at sammenslutningen skal samarbejde med offentlige internationale organisationer, der forfølger lignende formål, og det er vel hensigten, at denne institution skal arbejde sammen med den nye institution OECD, når den kommer til veje antagelig i løbet

af det kommende år. Jeg lægger vægt på dette, fordi forholdet Afrika-Europa nu spiller en ganske særlig rolle og har politisk betydning til sikring af den fred, som vi alle ønsker, og som har været truet ved forskellige lejligheder i den senere tid som følge af udviklingen i Afrika. Den største risiko, der vel er forbundet med den ukontrollerede og bilaterale bistandsvirksomhed, er, at man fremmer inflationstendensen i de oversøiske lande ved ikke virkelig at gennearbejde projekterne, og at man tillige fremmer særlige nationale interesser, hvilket naturligvis vil kunne undgås, hvis man som her baserer hjælpen på en mangesidet eller multilateral indsats.

Endelig må jeg måske komme med et hjertesuk, som jeg ved tidligere lejlighed også er kommet med til den højtærede udenrigsminister, som desværre ikke er her, angående oversættelsen af konventionens tekst. Jeg har bemærket, at artikel V, afsnit 2, punkt a, begynder:

„Sammenslutningens finansiering skal ske ved långivning.“

Det kan almindelige mennesker kun læse på den måde, at sammenslutningen skal finansieres ved, at der gives den lån. Meningen må være den, at sammenslutningens finansieringsvirksomhed skal ske ved långivning.

Jeg lægger megen vægt på, at organisationen efter artikel V, afsnit 6, er belagt med udtrykkeligt forbud mod at drive politisk virksomhed. Det har hidtil været sådan i mange af disse udviklingslande, at der har været en vis konkurrence mellem øst og vest med hensyn til at yde bistand, og man har kunnet fristes til at lade hjælpen ledsage af en politisk propagandavirksomhed. Jeg tror, det er en almindelig erfaring, at en sådan propagandavirksomhed giver bagslag. Der er i litteraturen skrevet om dette spørgsmål, ikke mindst en fortræffelig bog om den grimme amerikaner. Men også mange andre bidrag til diskussionen om disse spørgsmål viser, hvor uendelig farligt det er at lade hjælpen bygge på andet end gensidighed, lighed og fælles interesser. Hvis administrationen drives ud fra disse principper, tror jeg, den vil kunne få den succes, den fortjener. Vi fra vor side kan som sagt give vor tilslutning til ratifikationen.

Weikop: Den højtærede fungerende udenrigsministers bemærkninger ved fremsættelsen af dette forslag til beslutning og vel også de bemærkninger, det ærede medlem hr. Per Hækkerup kom med her i dag, er vi enige i. Vi er fra mit partis side ganske enige i, at det er nødvendigt at yde ikke alene finansiel, men også teknisk bistand til en række lande, om hvilke vi ved, at levevilkårene er ganske utilfredsstillende.

Den internationale sammenslutning, som nu søges oprettet, tror vi, ligesom det ærede medlem hr. Per Federspiel, vil blive et godt formidlende organ. Men jeg lægger, ligesom det ærede medlem hr. Per Federspiel, meget afgørende vægt på, at sammenslutningen ikke må gribe ind i et medlems politiske anliggender og heller ikke lade afgørelser påvirke af politiske hensyn. Jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Per Federspiel i, at det er meget afgørende, at dette er slået så klart fast i selve forslaget. Der er for mig ingen tvivl om, at Danmark bør yde sit bidrag — og altså også sit økonomiske bidrag.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde, at vi hører til velstandsnationerne. Det er jo rart; men også vi har engang været i en situation, hvor velstanden ikke var så stor, og hvor vi kunne vurdere betydningen af finansiel støtte, selv om vore forhold naturligvis slet ikke ville kunne sammenlignes med forholdene i udviklingslandene. Men netop ud fra dette synspunkt tror jeg, at alle vil være enige i, at vi skal støtte disse bestræbelser.

Jeg synes, det er værd at nævne, selv om det står i forslaget, at den forpligtelse, vi påtager os på noget længere sigt, er i alt ca. 60 mill. kr. Det er vor andel, der her er tale om. At der så senere kan blive tale om andre beløb, er en ting for sig. Nu kan det godt tænkes, at der sidder nogle ude omkring, også skatteydere, der synes, at 60 mill. kr. er mange penge. Men det er et beløb, som må ses i forhold til de meget store opgaver, der skal løses, og som vi mener bør løses. Det må også ses i forhold til, at man ønsker at tilvejebringe 1 milliard dollars.

Noget andet er det, som det ærede medlem hr. Per Federspiel var inde på, nemlig anbringelsen af disse midler. Vi tror, at denne sammenslutning vil formå at gøre

det således, som det også er slået fast, at midlerne anvendes således, at de i nogen grad kan blive et supplement til anden offentlig og privat kapital, der tilflyder de mindre udviklede lande. Det synes jeg, ligesom det ærede medlem hr. Per Federspiel, er meget afgørende.

De bemærkninger, jeg her har gjort, skal ikke forstås på anden måde, end at vi er ganske enige i, at Danmark skal være med til at støtte selve formålet: at hjælpe disse lande, og at Danmark også må yde sit økonomiske og finansielle bidrag hertil. Derfor kan vi for vort vedkommende tiltræde forslaget om ratifikation af overenskomsten.

Lovforslaget, der jo er en udløber af forslaget om ratifikation og drejer sig om tilvejebringelse af pengene ved statsforskrivninger, kan vi også tiltræde, men det må være rimeligt i finansudvalget at se på, i hvilket omfang statsforskrivningerne skal udstedes.

Lannung: Jeg kan på mit partis vegne tiltræde det foreliggende forslag om ratifikation af overenskomsten om Den internationale Sammenslutning for økonomisk Udvikling og tillige det dertil sig sluttende lovforslag om statsforskrivninger. Vi gør det i det radikale venstre så meget hellere, som vi lægger den allerstørste vægt på, at Danmark af al evne støtter de formål, som overenskomsten går ud på at fremme.

Vi finder det meget vigtigt, at der herigennem stilles kapital til rådighed for udviklingslandene på mere smidige og lempelege vilkår, end det er muligt for Den internationale Bank, men at det i øvrigt sker i nøje tilknytning til Den internationale Banks hele virksomhed.

Vi har i den seneste tid sikkert alle i langt højere grad end før fået forståelsen af, at vi i den store frigørelsesproces i Asien og Afrika og omdannelsen af de hidtidige koloniområder til et stort antal nye selvstændige stater oplever begivenheder af verdenshistoriske dimensioner. Ophjælpingen af disse landes økonomi og deres hele samfundsstruktur er vel vor periodes store krævende opgave og det både på det humanitære, det økonomiske og det storpolitiske plan, og netop af denne sidste grund er det af så afgørende betydning, at der ikke blot bliver spørgsmål om en mere

[Lannung.]

øjeblikkelig hjælp mod sult og nød, men også om en mere konstruktiv hjælp, først og fremmest en hjælp til selvhjælp til fremme af disse landes tekniske og økonomiske udvikling og opbygning af deres erhvervsliv, så at de på længere sigt i så høj grad som muligt sættes i stand til at klare sig selv. Jo mere hjælpen kan forme sig som en sådan konstruktiv indsats fremfor en mere kortsigtet ambulancetjeneste mod den øjeblikkelige sult og nød, des bedre for både de modtagende og de ydende.

Derfor er en hjælp som den, Den internationale Sammenslutning tager sigte på, af så vital betydning. Den skal give muligheder for forøgelse af produktiviteten og dermed højnelse af levevilkårene. Den kan — som hensigten er — investeres f. eks., som det er nævnt, i offentlige transportmidler, i værker o. lign. og i det hele i konkrete projekter, jfr. herved artikel V, projekter, hvis etablering igen kan føre til og danne basis for, at privatkapital investeres i de direkte produktive virksomheder, som der er så stort behov for derude, hvis udviklingen skal fremmes i et ønskeligt tempo.

Må jeg i denne forbindelse benytte lejligheden til et øjeblik at henlede opmærksomheden på tanker, som allerede er strejft fra anden side, planer, som OEEC og den kommende OECD — Thorkil Kristensens organisation — henholdsvis et udvalg oprettet af den økonomiske konference i Paris beskæftiger sig med, om oprettelse af en international kodeks til beskyttelse vedrørende investeringer i udviklingslandene. Det er tanker, som bl. a. også har været drøftet i Europarådets juridiske kommission, sidst for øvrigt ved dens møde her i København, hvor vi var enige om, at det i givet fald burde være et dokument til gensidig beskyttelse — hvis jeg må sige det sådan — altså beskyttelse af begge parters interesser. Jeg gør det for at spørge den højtærede finansminister, om man i regeringen har haft lejlighed til at gøre sig bekendt med og eventuelt tage

en foreløbig stilling til grundtankerne i disse planer, som formentlig, udfærdiget på rette måde, kan få stor betydning til gavn for udviklingen i de tilbagestående områder.

Jeg forventer for mit vedkommende også, at regeringen snarest muligt vil gå videre med en øget indsats fra dansk side i udviklingslandene på andre vigtige felter, således som det da også er stillet i udsigt i åbningstalen. Vi i det radikale venstre lægger — som vi gentagne gange har tilkendegivet det i vore landsmødeudtalelser og på anden måde — overordentlig stor vægt på en virkelig stor indsats derude fra dansk side og fra vestlig side i det hele, fordi det ikke alene vil være en meget betydningsfuld humanitær handling, hvad der selvfølgelig er ganske overordentlig betydningsfuldt, men tillige, hvad der heller ikke skal glemmes, have den største betydning for verdensøkonomien og verdensfreden, og vi vil beredvilligt gå ind for at yde vor andel deraf.

Jeg skal hermed anbefale.

Kristian Kristensen: Jeg er helt enig i de motiveringer, der i den skriftlige fremsættelse er givet for det foreliggende forslag til folketingsbeslutning, og jeg kan derfor på mit partis vegne anbefale, at vi ratificerer den foreliggende overenskomst om internationalt samarbejde vedrørende økonomisk støtte til mindre udviklede lande, og som en logisk følge deraf kan jeg også anbefale forslag til lov om udstedelse af statsforskrivninger, der er nødvendige som vor andel i dette internationale samarbejde.

Fuglsang: Vi fra vor side ser med sympati på praktisk bistand til de mindre udviklede lande, og det gælder ikke mindst i den nuværende situation, hvor så mange af disse stater er blevet politisk selvstændige, idet en forudsætning for, at denne politiske selvstændighed skal få nogen praktisk betydning, er en økonomisk udvikling, der sætter dem i stand til at opbygge deres

[Fuglsang.]

egen økonomi og også i den henseende stå på egen fod. Vi ser altså med sympati på tanken, ikke fordi jeg mener, at vi herigenem virkelig kan gøre godt, hvad de vest-europæiske stater har forbrudt, og råde bod på den skyld, de har i, at mange af disse stater står i den situation, som de står i nu, men snarere, som den højtærede fungerende udenrigsminister har sagt, for vor egen skyld. Det ville være af betydning for hele den økonomiske udvikling i verden, om disse folk, hvoraf mange ligger med en nationalindkomst på under 100 dollars pr. indbygger, virkelig kom nogenlunde på højde med den øvrige verden. Hvad det vil betyde handelsmæssigt, økonomisk o.s.v., vil det givet i øjeblikket være vanskeligt at overse.

Ud fra disse synspunkter ser mit parti med sympati på de to foreliggende forslag.

Finansministeren (Philip): Da den fungerende udenrigsminister, den højtærede statsminister, er forhindret i at være til stede, har jeg lovet at forsøge at træde i hans sted.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at bringe en tak for den gode modtagelse, disse to forslag har fået. Jeg tror, der er almindelig glæde over, at denne nye internationale institution er oprettet, og jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Per Federspiel i, at den ikke blot har social og humanitær betydning, men også har den største økonomiske og politiske, ja, man kan vel tillade sig at sige storpoltiske betydning.

Både det ærede medlem hr. Per Federspiel og det ærede medlem hr. Lannung har fremdraget specielle spørgsmål. Jeg skal sørge for, at disse problemer bliver viderebragt til den højtærede udenrigsminister.

Når det ærede medlem hr. Lannung spørger mig, om vi har haft lejlighed til i regeringen at gøre os bekendt med planerne om beskyttelse af investeringerne i udviklingslandene, må jeg sige, at mig bekendt har de ikke været drøftet i den samlede regering, men det er sandsynligt, at de har været til overvejelse i udenrigsministeriet, og jeg skal i hvert fald sørge for, at udenrigsministerens opmærksomhed henledes herpå.

På udenrigsministerens og egne vegne takker jeg for modtagelsen af de to forslag.

Forslagenes overgang til anden (for forslaget til beslutnings vedkommende sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Per Hækkerup: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til finansudvalget.

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.

Formanden: Vi går derefter til den under punkt 1 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg vedrørende endnu ikke genfremsatte lovforslag om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker og om retten til fotografiske billeder (i henhold til forretningsordenens § 7, stk. 5).

(Jfr. tiden sp. 45).

Valgt blev: *Lars M. Olsen, Alsing Andersen, K. B. Andersen, Nina Andersen, Chr. Christiansen, Hougaard, Søgaard, Helge Larsen, Gøting, Helga Pedersen, Marius Buhl, N. Chr. Christensen, Per Federspiel, Hartling, Bøgholm, Hanne Budtz og Ellen Strange Petersen.*

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlem af folketinget Ninn-Hansen har meddelt mig, at han ønsker til finansministeren at stille følgende spørgsmål:

„Hvorned begrundes finansministeren, at ministeriet har påbegyndt forhandlinger med HK om overenskomsts spørgsmål, der henhører under andre funktionær- og tjenestemandorganisationers forhandlingsområder?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 18. oktober kl. 14 med følgende dagsorden:

Forhandling om statsministerens redegørelse ved folketingsårets åbning.

Formanden meddelte sluttelig planen for tingets øvrige møder i den pågældende uge.

Mødet hævet kl. 15⁵.